

כיצד מוזנכין

עלון מספר 113

כיכל מעודדין?

סח ידידי הרב יוטקובסקי שליט"א: יצא לי להיכנס לבית מדרש של ישיבה לבחורים חלשים [סוג של ישיבה טיפולית]. לכל בחור שם יש אברך שלומד איתו... ראיתי שם בחור אחד שישב ממש 'כבוי'. האברך שלצידו ניסה לעודד אותו ולדבר איתו, אבל הוא בקושי היה מסוגל לשמוע אותו.

לא יכולתי לראות זאת. ניגשתי לאותו אברך ואמרתי לו, כאילו אני מדבר אליו ומחמיא לו, כאילו אני בכלל לא מדבר על הבחור שלצידו: "תשמע, אני מסתכל פה על כל בית המדרש", אמרתי לו, "ואני רואה שאתה האברך הכי רציני. אתה יודע ללמוד עם בחורים – הכי טוב מכולם"!!!!

האברך לא הבין מה אני רוצה מהחיים שלו. הוא שאל אותי: "מה ראית? איך אתה רואה שאני יותר טוב מאחרים"?... השבתי לו: "מה זאת אומרת? תראה את הבחור שלומד איתך! רואים שהבחור שלך הכי חכם מכל הבחורים פה והכי ירא שמים כאן מכולם. אם הוא נראה כזה מוצלח ורציני, כנראה אתה האברך הכי מוכשר כאן מכולם! אחרת לא היו נותנים לך ללמוד עם הבחור הכי טוב בישיבה"...

פני הבחור אורו! העצב התהומי שנשקף מעיניו התחלף בשמחה ואושר! הוא הזדקף במקום שלו בתחושת חשיבות. האברך שלמד איתו הבין טוב מאוד למה כיוונו דבריי, ואמר לי בחיוך: "תפסת שני ציפורים במכה אחת... התכוונת אליו, אבל גם אני הוחמאתי מהדברים שלך"... [מתוך 'לקראת שבת מלכתא', דברים תשפ"ב]

בחור משיבת מיר פנה אל ראש הישיבה הגאון רבי נתן צבי פינקל זצ"ל, כשבועיים לפני סוף הזמן, וביקש רשות לטוס לביתו שבארצות הברית, בעקבות מצב סבו החולה, שהולך ומחמיר. הבחור הדגיש: "אני מאוד קשור לסבי וחפץ לבקרו, ומכיון שממילא נותרו שבועיים בלבד עד סוף הזמן, יאפשר לי בבקשה ראש הישיבה להקדים את שובי הביתה".

רבי נתן צבי השיבו, תוך שהוא מלטף את ידו בחום, ששמירת זמני הלימוד בישיבה הם קדש קדשים, ואף ה'צורך הגדול' של ראיית הסב, אינו סיבה לעזוב את הישיבה. ובפרט שהוראת היתר מראש הישיבה לעזוב שבועיים לפני סוף הזמן, עלולה לגרום לבחורים נוספים להורות לעצמם היתר ולעזוב לפני תום הזמן...

"תמשיך להתמיד עד סוף הזמן ואולי בזכות זה ישלחו מן השמים רפואה שלימה לסבך", הפטיר ראש הישיבה בחום.

הבחור יצא מבית ראש הישיבה, אך לא פנה לבית המדרש - אלא לבית הנתיבות... הוא החליט שאת סבו האהוב הוא חייב לראות, והתקשר לביתו להודיע שבעוד כחצי יממה הוא ינחת באמריקה...

המטוס נחת. הבחור מיהר להדליק את המכשיר הנייד ברשותו, והנה הוא מגלה שהתקבלו מספר הודעות בתא הקולי. היו אלו בני המשפחה שבקשו שיחזור אליהם בדחיפות. הבחור התקשר אל אמו, והתחלחל לשמע הבשורה המרה "את סבא כבר לא תזכה לראות", הודיעה האם בצער, "הוא נפטר לבית עולמו לפני מספר שעות. חפשתי אותך בדחיפות, מכיון שסבא בקש להטמן בירושלים. אתה נכדו חביבו הזוכה ללמוד בירושלים עיר הקודש, תצטרך לדאוג לסדרי ההלוויה והקבורה..."

הבחור, שרק לפני מספר דקות נחת לאחר טיסה ממושכת, היה צריך לעלות שוב למטוס, לכיוון הנגדי, בחזרה לארץ ישראל. בכל מהלך הטיסה נצבה מולו דמותו של ראש הישיבה, שליטף את ידו בחום תוך כדי שהסביר לו כמה חשוב לשמור על סדרי הישיבה, לבו נקפו על שלא ציית להוראתו.

הלוויית הסב יצאה כשמעט מלויים משתתפים בה. לפתע התרגשות רבה אחזה באנשים, כאשר ראו את ראש ממלכת התורה, רבי נתן צבי פינקל, מגיע להשתתף בהלוויה. על אף יסוריו הקשים ואפיסת כוחותיו, יצא רבי נתן צבי ללוות את הנפטר עד תום הלוויה והקבורה!...

לאחר סתימת הגולל, פנה ראש הישיבה אל תלמידו ובקש לומר לו דבר מה. כמובן, פחד ורעדה אחזו בתלמיד, ורגשות בושע תקפוהו. רבי נתן צבי, אביהם של אלפי בני הישיבה, שעינו ולבו היו תדיר מופנות לכל יחיד ויחיד, נגש ולחש באזני תלמידו: "עברה עליך יממה שלימה של טיסות מתישות הלך ושוב, ובודאי שאתה רעב וחלש מאוד. בקשתי מבני ביתי שיכינו עבורך סעודה דשנה, ארוחה מזינה, וכעת אבקשך שתבא עמי לביתי לאכול ולנוח".

עיניו של הבחור לא נותרו יבשות כשמע את בקשת ראש הישיבה. למרות שפעל נגד הוראתו, בלבו הרחום של ראש הישיבה ונפשו הרחבה, טרח להגיע להלוויה, ולעודד את תלמידו ולדאוג למצבו.

הבחור סיפר שלכל אורך הדרך, לא אמר ראש הישיבה ולו מילה אחת של תוכחה או טרוניה. אך זו הייתה תוכחה המעולה ביותר, אמר הבחור, לא היה צריך להוסיף אפילו מילה אחת. [מתוך עלון 'מטעמים', דברים תשפ"ב, בשם הספרים 'אמונה שלימה' ו'פריו מתוק']

בכל ענייני העלון ניתן לפנות לעורך באימייל blu.israel@gmail.com